

És que són així!

Plaguem entre amics si en poden ser, de rucs, els espanyols, que [envien](#) un advocat de la Falange i un fanàtic de Peones Negros a oposar-se al referèndum d'Arenys. Rucs, talossos, incompetents, caricaturescos... Tant com vulguem, però més enllà dels adjectius emergeix la crua realitat: no hi ha res de tot això. No ens envien la cosa més rara que troben, no, sinó allò que són.

Plaguem entre amics si en poden ser, de rucs, els espanyols, que [envien](#) un advocat de la Falange i un fanàtic de Peones Negros a oposar-se al referèndum d'Arenys. Rucs, talossos, incompetents, caricaturescos... Tant com vulguem, però més enllà dels adjectius emergeix la crua realitat: no hi ha res de tot això. No ens envien la cosa més rara que troben, no, sinó allò que són. Ens envien la realitat sense disfresses, per això ni pensen a disfressar-la. Per això Espanya es distingeix, dins Europa, per la seua tolerància legislativa envers el feixisme. I en aquest sentit, el tal Buxadé sí que és un regal per a ensenyar: la prova concreta i nítida que el niu de la serp continua intacte allà dins, trenta anys després de la mort del dictador. Que la democràcia espanyola és de qualitat baixa, ho saben fins i tot a l'Aràbia Saudita, on és molt més baixa encara. I és així de baixa i de maltissa per dues raons. La primera, que la dictadura no es va derrotar i el presumpte pacte que ens portava la transició ens retorna de tant en tant com un menjar agre, impossible de pair i més molest com més anys passen. Però la segona pren més importància a mesura que transcorren les dècades: el nacionalisme espanyol és un aiguacuit capaç d'enganxar peces que enlloc d'Europa ni tan sols s'acostarien. Un candidat electoral nazi, el deixarien ser advocat de l'estat alemany? Ni per riure. Com no resten generals estalinistes dins l'exèrcit de Lituània. La diferència amb Espanya és que l'estat alemany, els estats alemanys, es justifica com un trencament amb el nazisme, i Lituània, com un país supervivent del Gulag. En canvi, a Espanya fins i tot el cap de l'estat és el que va disposar en Franco i entre l'alt funcionariat és incomptable la fauna que es pensa que la constitució és un codi penal, no pas una carta de drets. Els polítics, els caps de govern, els ministres, els càrrecs electes són més o menys equiparables als homòlegs europeus..., encara que sempre hi ha uns quants Bonos i el noranta per cent del PP per a desmentir-ho. Però, quan grates dins l'estat funcional, apareix allò que apareix. Quants 'advocats de l'estat' serien favorables al referèndum d'Arenys, entès com un exercici de llibertat d'expressió? I quants generals de l'exèrcit que ha de defensar, incomprendiblement per a un europeu normal, la 'unitat' de l'estat que serveix? I quants jutges de pes? I quants dels funcionaris que romanen mentre van passant els governs? No es va fer la neteja oportunament i gosaria dir que continuen essent majoria, dins la cuina, els qui pensen que el nacionalisme (espanyol) passa per damunt de la democràcia i dels drets civils; fins i tot els qui creuen que la democràcia és un inconvenient, un mal menor que cal suportar. No és cap loteria, aquest personatge que ens han enviat, no. En cap país europeu no fóra acceptat que un 'advocat de l'estat' fera mítings per l'extrema dreta i que preconitzara teories surrealistes. Si passa ací, és per alguna cosa. Ho [deia ahir](#) el primer ministre de Gal·les, sorprès i desconcertat: 'A la Gran Bretanya no hi ha cap tribunal constitucional que pugui tombar una decisió d'un parlament democràtic.' Eixa és la diferència. Eixa.

9 setembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)